

Voor elkaar

Ander werk van Toon Tellegen

Theo Thijssenprijs 1997

Hendrik de Vriesprijs 2006

Constantijn Huygensprijs 2007

Misschien wisten zij alles (verzamelde
dierenverhalen, 1995, 2007)

De trein naar Pavlovsk en Oostvoorne (verhalen en
een gedicht, 2000, 2019)

Iedereen was er (meer verzamelde dierenverhalen, 2009)

De optocht (gedicht, 2012, 2016)

Een vorig leven (roman, 2015)

De seringenboom (roman, 2018)

Een van ons zal omkijken (verzamelde gedichten, 2019)

Ze wisten er meer van (dierenromans, 2020)

God onder de mensen (verhalen, 2021)

De egel, dat ben ik (dierenverhalen, 2021)

Toon Tellegen
Voor elkaar

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2023

De verhalen in *Voor elkaar zijn afkomstig uit Misschien wisten zij alles, Wat dansen we heerlijk, Iedereen was er, Ze wisten er meer van en De liefste wens.*

Copyright © 2023 Toon Tellegen
Voor overname kunt u zich wenden tot Em. Querido's
Uitgeverij BV, Weteringschans 259, 1017 XJ Amsterdam.

Omslag Brigitte Slangen
Omslagbeeld © Regina Lukk-Toompere

ISBN 978 90 214 8317 7 / NUR 303
www.querido.nl

De olifant schreef een brief aan de dieren, waarin hij iedereen vroeg om op de open plek in het bos te komen. *Om mij een plezier te doen*, schreef hij.

Alle dieren kwamen, behalve de krekkel, die te somber was om iemand een plezier te doen.

Toen ze met zijn allen daar zaten zei de olifant: 'Beste dieren. Als ik in een boom klim val ik er altijd uit.'

Hij wachtte even en keek om zich heen om te zien wat de dieren daar wel van dachten. Maar de dieren zwegen en dachten: ja, als hij in een boom klimt valt hij er altijd uit...

De olifant schraapte zijn keel en ging verder. 'Ik val omdat ik klim,' zei hij.

Ja, dachten de dieren. Dat is zo.

'Ik moet dus niet meer klimmen,' zei de olifant.

Ja, dachten de dieren.

'Maar hoe kom ik dan boven in een boom?'

zei de olifant met luide stem en hij keek vragend om zich heen.

De dieren dachten na. Er verschenen rimpels in hun voorhoofd. Maar ze wisten het niet.

‘Ik heb daar lang over nagedacht,’ zei de olifant. Hij keek de dieren een voor een aan. ‘Ik weet het,’ zei hij toen.

O, dachten de dieren. Ze waren benieuwd.

‘Iemand moet mij in een boom werpen,’ zei de olifant.

‘Werpen?’ vroegen de dieren verbaasd.

‘Ja,’ zei de olifant.

‘Maar wie moet die iemand zijn?’ vroegen de dieren.

‘Jullie,’ zei de olifant. ‘Jullie samen.’

‘Wij?’ zeiden de dieren verbaasd en ze krabden aan hun achterhoofd of onder hun vinnen of ze knepen verwonderd in hun neus.

Maar de olifant ging meteen aan het werk en wees iedereen waar hij moest staan en wat hij moest doen. Hij had alles van tevoren bedacht.

Niet lang daarna stonden de dieren dicht tegen elkaar aan onder de eik aan de rand van de open plek.

De olifant klom boven op ze. De dieren gre-

pen hem beet, met hun armen en vleugels boven hun hoofd.

‘Nu achteroverleunen,’ riep de olifant. De dieren leunden achterover.

‘Nu schrap zetten,’ riep hij. De dieren zetten zich schrap.

‘Nu diep ademen.’ De dieren haalden diep adem.

‘En nu werpen!’ riep de olifant.

Met al hun kracht wierpen de dieren de olifant omhoog. ‘Hola!’ riepen ze.

De olifant vloog door de lucht en smakte met grote snelheid tegen de top van de eik aan. Hij kon nog net zijn slurf om de bovenste tak heen slaan.

De eik zwiepte door en kwam bijna tegen de grond aan, maar hij richtte zich weer op.

De olifant ging rechtop staan. ‘Ik ben er!’ riep hij naar beneden.

De dieren hijgden nog van de inspanning en keken omhoog.

‘Zien jullie wel...’ riep de olifant. Hij probeerde op één been te staan en een kleine pirouette te maken.

Met groot geraas stortte hij naar beneden.

Vlak voor de dieren viel hij op de grond. Een dikke stofwolk rees op. Zachtjes kreunend bleef hij liggen.

De dieren besloten weer naar huis te gaan. 'We hebben hem in elk geval een plezier gedaan,' zeiden ze.

Alleen de eekhoorn bleef achter. Hij hielp de olifant voorzichtig overeind.

'Klimmen hoeft dus niet, eekhoorn,' kreunde de olifant.

'Nee,' zei de eekhoorn.

'Dat weten we nu,' zuchtte de olifant.

'Ja,' zei de eekhoorn.

'Maar vallen moet,' fluisterde de olifant.

'Ja,' zei de eekhoorn.

'Dat moet dus altijd!' riep de olifant met een schorre stem.

'Ja,' zei de eekhoorn en hij sloeg voorzichtig wat stof van de rug van de olifant.

Op zijn verjaardag kreeg de schildpad een paar vleugels cadeau.

‘Kijk nou eens,’ zei hij. Hij trok ze meteen aan. De zwaluw legde hem uit hoe ze werkten en de schildpad steeg op.

Hij vloog laag over het gras, om de beuk heen, en toen over de hoofden van zijn gasten. ‘Wat vlieg ik heerlijk!’ riep hij.

‘Wel iets hoger, schildpad!’ riepen de dieren, terwijl ze plat op de grond gingen liggen.

‘O ja?’ riep de schildpad. Maar toen hij terugkwam vloog hij het gewei van het hoofd van het hert af, en de room van de top van al zijn taarten.

‘Was dat rakelings?’ riep hij.

‘Ja!’ riepen de dieren, met hun neus op de grond.

Zo zo, dacht de schildpad trots, ik kan dus al rakelings vliegen.

De zwaluw vloog met de schildpad mee en legde hem uit hoe hij hoger moest vliegen. Maar

óf de schildpad verstond hem niet goed óf hij deed iets verkeerd, want plotseling kwam hij met grote snelheid ondersteboven achter de beuk vandaan vliegen.

‘Hola!’ riep hij. ‘Ik zie de lucht!’

Hij maakte een fluitend geluid en vloog het dak van het huis van de slak af.

‘Wat raar!’ riep hij. ‘Ik vlieg op mijn rug!’

De zwaluw legde hem nog eens uit hoe hij hoger moest vliegen, en hoe met zijn buik naar beneden. De schildpad knikte. ‘Nu begrijp ik het,’ zei hij.

Plotseling vloog hij met grote snelheid recht omhoog de lucht in en verdween in de wolken.

‘Hé...’ hoorden de dieren hem nog roepen. ‘Ik dacht toch...’ Toen hoorden ze niets meer.

Ze stonden op, klopten het stof van hun vel of hun veren en keken omhoog. Er was geen spoor van de schildpad meer te bekennen.

Ze schepten hun borden vol en begonnen op hun gemak te eten.

Maar niet lang daarna kwam de schildpad in volle vaart recht naar beneden vliegen.

‘Ga ik nu landen?’ riep hij.

Voor de dieren hem antwoord hadden kun-

nen geven vloog hij met een zware klap tegen de grond. Versuft bleef hij liggen. Er zat een deuk in zijn schild en zijn vleugels waren gebroken.

‘Dat was dus landen,’ mompelde hij. ‘Dat is dus anders dan ik had gedacht...’

Toen stond hij op, keek naar de dieren en zei: ‘Ik heb echt gevlogen...’

En hij wist al hoe zijn verlanglijst voor zijn volgende verjaardag eruit zou zien:

Verlanglijst

Vleugels

Vleugels

Vleugels

Vleugels

De schildpad

Onder de grond zaten de mol en de aardworm
bij elkaar in het donker.

‘Heb je het al gehoord, aardworm?’ vroeg de
mol.

‘Wat?’ vroeg de aardworm.

‘Dat de krekel somber is,’ zei de mol.

‘O ja?’

‘Ja. Hij is het geworden.’

‘Ach...’

Ze keken allebei naar de grond.

‘Moeten we hem niet gelukwensen?’ vroeg de
aardworm.

‘Ja,’ zei de mol. ‘Dat moet.’

Ze schreven een brief aan de krekel:

*Geachte krekel,
Hartelijk gelukgewenst dat het u
gelukt is somber te worden.
Ons nog niet.
De mol en de aardworm*

Ze probeerden al heel lang somber te worden, maar het lukte ze nooit. Ze stonden voor zwarte spiegels, lieten hun schouders zakken, fronsten hun voorhoofd, dachten aan de zon en wierpen vreugdeloze blikken om zich heen.

‘Bijna,’ zeiden ze telkens tegen elkaar. ‘We zijn het bijna.’ Maar ze waren het nooit helemaal.

Die nacht dronken ze zwarte thee en vroegen zich af hoe de krekkel somber was geworden en wat hij nu zou doen. ‘Zou hij nu echt treuren?’ vroeg de mol.

‘Ik weet het niet,’ zei de aardworm en hij duwde zijn neus in de grond.

De hele nacht zaten ze bij elkaar. Af en toe spraken ze even over zwaarmoedig jammeren of over leedwezen en onheil. Maar de meeste tijd zwegen ze.

Ten slotte gingen ze maar dansen, in een hoek van de kamer.

Ze dansten dicht tegen elkaar aan.

‘Wat dansen we heerlijk,’ zeiden ze gelaten. Want als ze somber hadden kunnen dansen, hadden ze nog heerlijker gedanst die nacht.

Pas in de ochtend kwam er een brief terug van de krekkel.

Geachte mol en aardworm,
Het is me niet gelukt. Het is zomaar gebeurd.
Was ik maar u.
De krekel

Maar de mol en de aardworm lazen die brief
niet. Ze sliepen.